

att 11 §:n uti Kongl. Instruktionen för Serafimer-ordensgillet af den 28 April 1791 måtte ur ofvan omförmälda instruktion utgå, äfvensom allt hvad i afseende å denna § stadgadt är.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1867.

Ola Larsson.

N:o 87.

*Af Herr **Ola Larsson:** Om befrielse från lots- och infarts-penningar för fartyg, ej mera djupgående än sex fot, eller mera drägtiga än sex läster.*

Enligt Kongl. Maj:ts nådiga Förordning af den 9:de Juli 1862, angående lots- och fyrinrättningen i Riket, stadgas uti dess 2:dra § punkten c »att Skånska och Danska färjemansbåtar under fem läster, samt Svenska och Danska båtar under samma lästetal, då de användas för att från Höganäs till Danmark föra stenkol eller eldfast lera äro frikallade från skyldigheten att begagna lots samt erläggande af lots- eller infarts-penningar»; och i samma nådiga Förordnings 3 § 2 mom., i slutet af punkten, finnes följande: »varande dock från infarts-penningars utgörande frikallade ej mindre inhemska fiskare-fartyg och båtar, hvilka i granskapet af Svenska kusten bevisligen idka fiske, än ock de i § 2 punkten c omförmälda båtar». Visserligen innehåller det nu åberopade någon lättnad för de kustfarande, ehuru för en högst obetydlig del, alldenstund de flesta hafva större farkoster än fem läster. Uppmanad af mina komitenter att få denna frihet utsträckt till farkoster med sex lästers drägtighet och lika många fots djupgående, vågar jag hos Riksdagen härmed föreslå och anhålla:

att alla Svenska, från inländsk ort kommande fartyg eller farkoster, hvars djupgående ej öfverstiger sex fot, eller hvars dräktighet ej går öfver sex svåra läster, måtte från lots- och infarts-penningar befrias.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1867.

Ola Larsson.

N:o 88.

Af Herr Rudberg: Om uppflyttning af Borgholms tvåklassiga pedagogi till treklassigt elementarläroverk och anvisande af härtill erforderliga medel.

Under de sist förflutna tjugo åren har vigten af folkets bildning och upplysning blifvit mer och mer allmänt erkänd och behjertad. Rikets Ständer hafva också med berömvärd frikostighet sökt sörja för beredandet af utvägar till tillfredsställande af det, äfven hos allmogens söner, alltmera vaknande behofvet af ökade kunskaper. De gamla läroverken hafva blifvit utvidgade och förbättrade och på många ställen nya inrättade. En naturlig och glädjande följd deraf har varit, att läroverken vunnit allt större förtroende och numera besökas af mångdubbelt flera lärjungar än för tjugo år sedan. Dervid har likväl visat sig den olägenhet, att många, särdeles bland de fullständiga elementarläroverken snart nog blifvit öfverfyllda. Man har sökt afhjelpa denna olägenhet genom inrättande af allt flera lektors- och adjunkts-befattningar vid dessa läroverk; men denna åtgärd har icke afhjelpat och kan icke afhjelpa alla de svårigheter, som äro en följd af ett allt för stort lärjungeantal. Rektor vid ett fullständigt läroverk med sex till åtta hundra lärjungar kan omöjligen egna dem alla behöflig vård och tillsyn. Att lärjungarne inom en klass vid samma läroverk fördelas på olika afdelningar och undervisas af olika lärare, kan icke heller vara fördelaktigt för undervisningens jemna gång. Den enda kraftiga utvägen att afhjelpa detta onda torde vara att i de trakter, som omgifva det fullständiga elementarläroverket, inrätta mindre läroverk, hvilka